

CYFRYZACJA TELEWIZJI NAZIEMNEJ W POLSCE W RZĄDOWEJ POLITYCE MEDIALNEJ

Streszczenie

Głównym celem badawczym niniejszej rozprawy jest dokonanie charakterystyki celów i narzędzi polityki medialnej prowadzonej przez instytucje rządowe w kontekście cyfryzacji telewizji naziemnej.

Praca poświęcona jest polityce medialnej w ujęciu teoretycznym. Autor charakteryzuje główne podmioty i oznacza cele polityki medialnej, wskazując równocześnie na jej narzędzia i instrumenty w szerszym, teoretycznym ujęciu. Podejmuje próbę określenia czym jest polityka informacyjna, wyznaczając jej definicyjne ujęcie, które w późniejszych rozważaniach ma kluczowe znaczenie. W pracy opisane są główne podmioty odpowiadające za realizację polityki medialnej państwa: Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego (MKiDN), Ministerstwo Cyfryzacji (poprzednio: Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, Departament Telekomunikacji), Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (KRRiT), funkcjonująca od 2016 roku Rada Mediów Narodowych, Urząd Komunikacji Elektronicznej, Rada Etyki Mediów, czy Polski Instytut Sztuki Filmowej. Autor określa również ustawowe kompetencje tychże podmiotów w kontekście procesu cyfryzacji telewizji – podział dywidendy cyfrowej, wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za kreowanie działań, ich planowanie oraz finansowanie. W pracy poruszany jest również temat procesu cyfryzacji telewizji – jako czynnika zmian i postępu całej ludzkości. Dlaczego cyfryzacja telewizji jest szansą i wyzwaniem dla ludzkości? Skąd potrzeba zmiany w nadawaniu sygnału telewizyjnego? Na te pytania padają odpowiedzi. Istotnym elementem jest fakt, że cyfryzacja zmieniła sposób masowego komunikowania i miała wpływ na rozwój telewizji, rozwój społeczeństwa oraz wskazała na konieczność zmian w systemie edukacji młodych ludzi. W pracy omawiane są również przykłady krajów europejskich: Norwegii, Hiszpanii, Francji i Czech. Znajduje się tutaj opis wprowadzanych zmian w systemach na rynku medialnym, opisane zostały również kampanie informacyjne prowadzone w tych krajach w zakresie cyfryzacji telewizji naziemnej. Uwzględniając europejskie kraje i obszar aktywności instytucji odpowiedzialnych za kampanię informacyjną, autor, określa również to, w jaki sposób w Polsce były realizowane działania skierowane do obywateli. W tym miejscu wskazana jest odpowiedź na jedno z zasadniczych pytań: czy realizowana w Polsce kampania informacyjna na rzecz podniesienia poziomu wiedzy w zakresie cyfryzacji telewizji naziemnej w pierwszej fazie jej wdrażania, była porównywalna do tych kampanii prowadzonych w innych krajach?

W tej pracy znajdują się również odpowiedzi na pytania dotyczące programu i jakości działania polskich instytucji rządowych w zakresie cyfryzacji telewizji naziemnej. Czy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji miała wystarczające narzędzia i instrumenty, by w pełni odpowiadać za proces cyfryzacji telewizji, czy też Urząd Komunikacji Elektronicznej miał do tego więcej narzędzi? Autor podejmuje próbę oceny polskich instytucji rządowych w zakresie cyfryzacji telewizji, jako procesu cywilizacyjnej zmiany. Dzięki dogłębnej analizie tego procesu w takich krajach jak Norwegii, Hiszpanii, Francji i Czech wnioski z tego procesu mogą wydawać się pełniejsze.